

Отже, під інноваційним потенціалом підприємства в сучасних умовах варто розуміти його максимальні можливості генерувати високу інноваційну активність. Важливою складовою будь-якої інновації є інноваційний потенціал, тому кожному суб'єкту господарювання необхідно знати теоретичні основи, закономірності процесу формування, структуру, джерела зростання, методи оцінки й напрями ефективного використання такого потенціалу.

Література

1. Радзівіло І. В. Механізм формування інноваційного потенціалу промислового підприємства: структуризація та ідентифікація елементів / І. В. Радзівіло // Електронне фахове видання «Ефективна економіка». – 2012. – №7.
2. Управление знаниями в инновационной экономике: Учебник / Под.ред. Б.З.Мильнера. – М.: ЗАО «Издательство «Экономика», 2009. – 599 с.
3. Богма О. С. Сутність інноваційного потенціалу підприємства / О. С. Богма // Вісник ЗНУ. – 2011. – №1(9).

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ КОНТРОЛЮВАННЯ ВИТРАТ НА ІННОВАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

*О.А. Варчук, старший викладач,
К. І. Маліновська, магістрант
Одеський національний політехнічний університет*

Ефективність діяльності промислових підприємств значною мірою зумовлена їх здатністю швидко реагувати на зміни в темпах науково-технічного прогресу, їх можливістю впроваджувати нові технологічні процеси та виготовляти нову продукцію, тобто безпосередньо залежить від витрат на інноваційні процеси. Специфіка інноваційних витрат полягає у тому, що від їх розміру залежить конкурентоспроможність продукції, що виробляється, необхідний рівень рентабельності та прибутковості виробництва.

Основною умовою ефективного функціонування промислового підприємства є належна організація процесу управління витратами, який у ринкових умовах є визначальним напрямом підвищення ефективності виробництва. Важливим питанням, на базі якого має формуватися методологія дослідження ефективності управління витратами на промислових підприємствах, є їх контролювання [3].

Вченими зроблено вагомий внесок до обґрунтування питань, пов'язаних з обліком, аналізом та контролем витрат на інновації, серед яких варто виділити: М.О. Авилкіну, В.І. Бачинського, О.С. Бородкіна [1], Б.І. Валуєва, Л.Н. Гнилицьку, А.В. Єфремова, П.Є. Житного, В.М. Жук, О.О. Ільченка, О.В.

Кантаєву [2], Ю.А. Кузьмінського, Я.Д. Крупку [3], П.П. Микитюка, А.Н. Пустовіт, М.С. Пушкаря, К.С. Саєнко, І.Й. Яремка та інших.

На сьогоднішній день, питання щодо організації контролювання витрат на інновації досі залишаються невирішеними та потребують комплексного дослідження з метою підвищення ефективності фінансово-господарської діяльності промислових підприємств.

Таким чином, у процесі дослідження наукової економічної літератури у сфері інноваційної діяльності, було виявлено ряд проблем, які стосуються організації контролювання витрат на інновації. Які, у свою чергу, можна розподілити на два напрями: теоретичний та практичний [1].

Під теоретичним напрямом слід розуміти недостатній рівень розробки теоретичних основ взаємозв'язку бухгалтерського обліку та системи внутрішнього контролю.

Однією із основних проблем даного напрямку є відсутність єдиного теоретичного підходу до визначення завдань, принципів та функцій контролю витрат на інновації, що, в результаті, призводить до появи нових проблем.

Другою проблемою теоретичного напрямку є те, що в теорії інноваційного менеджменту здійснюється огляд внутрішнього контролю витрат на інновації, як однотипного поняття, що не враховує різноманіття специфіки виробництва. Тобто, відбувається стандартизація об'єктів контролю витрат на інновації. А це негативний чинник під час його здійснення. У результаті виробництва різних за призначенням та технологічним процесом продуктів (товарів, робіт, послуг) унеможлиблюється проведення контролю за однотипним шаблоном.

Практичний напрям – це безпосередньо відсутність єдиної методики проведення контролю витрат на інновації, як практичної діяльності.

Істотною проблемою у організації здійснення контролювання є виокремлення витрат, які були понесені для виготовлення інноваційної продукції з загального обсягу витрат підприємства. Це спричинено тим, що інноваційна продукція не розглядається як окремий об'єкт бухгалтерського обліку, а тому витрати на її підтримання та постійне удосконалення відносять до витрат діяльності та капітальних інвестицій, що не дає змоги для чіткого контролю за ними. Проте оцінка рівня витрат на інновації, як окремого об'єкту обліку та присвоєння їм відповідного рахунку є недоцільним, оскільки це ускладнюватиме роботу облікового персоналу, а витрати на інновації можуть носити двоякий характер, що призведе до подання недостовірної інформації управлінському персоналу та власникам. Вирішенням окресленої проблеми можливе за рахунок створення ряду внутрішніх звітів, які будуть відображати дані про понесені витрати [2].

В результаті вивчених наукових публікацій з даного питання, були виявлені існуючі проблеми в організації контролювання витрат на інновації, вирішення яких багато в чому сприятиме формуванню інформації для здійснення заходів суб'єктами господарювання щодо інноваційної діяльності.

Література

1. Варчук О.А. Проблеми організації та методики контролю інноваційних витрат на промислових підприємствах / О.А.Варчук, І.В.Витчак // V Міжнародна науково-практична інтернет-конференція «Проблеми ринку та розвитку регіонів України в XXI столітті», 2014.
2. Гик В.В., Озеран В.О. До питання контролю витрат на інновації / В.В.Гик, В.О.Озеран // Львівська політехніка : [Електроний ресурс] – Режим доступу – <<http://ena.lp.edu.ua:8080/bitstream/ntb/22978/1/83-Нук-153-154.pdf>>
3. Грицай О.І. Удосконалення класифікації витрат на інноваційні процеси промислового підприємства / О.І.Грицай // Вісник Хмельницького національного університету. – 2009. – № 6. – Т. 3. – С. 219.

ПРАКТИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО РЕАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ БАНКА (НА ПРИКЛАДІ ПАТ «ПРОМІНВЕСТБАНК»)

Н.О. Задорожнюк, к.е.н., доцент

К.О. Васильченко, магістр

Одеський національний політехнічний університет

Політико-економічна нестабільність, що в останні роки характерна для України негативно відображається на усіх сферах національної економіки, в тому числі – на банківському секторі. Однак, сучасні вимоги клієнтів і світові тенденції щодо функціонування та розвитку банківських установ, обумовлюють аналізувати та реалізувати інноваційний потенціал банків. Тому, дослідження, присвячені питанням реалізації інноваційного потенціалу українськими банками є безумовно актуальними.

Аналіз останніх досліджень і публікацій дозволяє виділити вчених, які зробили та продовжують робити науковий внесок у вирішення питань щодо оцінки інноваційного потенціалу та методів його реалізації. Це такі науковці, як: Єгоричева С.Б., Круг Д.О., Леонов С., Кривич Я., Пантелєєва Н.М., Юдін В.В. та ін. [1-5]. Але більшість наукових праць носить лише теоретико-методологічний характер, що обумовлює необхідність їх практичного застосування для діяльності конкретної банківської установи, збільшення практичних розробок та висновків щодо досліджуваної проблематики.

Метою роботи є розробка практичних рекомендацій щодо реалізації інноваційного потенціалу на прикладі ПАТ «Промінвестбанк».